

באכילה יחד עם אכילת דבר אחר ממש אסור, או שמא אסור אף השבחת הפרי עצמו, לפי שהוא תיקון בפרי, ואיננו כמות שהוא, ולכן אסור?

תא שמע, מוכיחה הגמרא לפשוט הספק, ממה ששנינו: **פועלין** מתר להם למנוע עצמם מלאכול בתחילת ליקוט הפירות, כדי שיהיו **אוכלין ענבים בראשי אומניות** [ראשי שורות האילנות] **שלהם**. שהפירות שם חשובים לשמש והם מתוקים יותר משאר הפירות. ומותר לעשות זאת, אף על פי שהם מרעיבים עצמם כדי שיאכלו יותר מן הפירות המשובחים, **ובלבד שלא יהבהבו באור**, למתק את הפירות באש אסור להם.

ומפורש בברייתא זו, שהמתקת הפרי על ידי האש אסורה.

ודוחה הגמרא: **התב**, שאסרה הברייתא למתק באש, הוא **משום ביטול מלאכה**, שהפועל משועבד למלאכת בעל הבית, ואין לו רשות להתפנות להבהב באש.

וכי קא מיבעיא לן [הספק שהתסתפקנו, הוא] **היכא דאיכא אשתו ובניו**, שאיננו מתפנה ממלאכתו, אלא נותן לאשתו ובניו שעמו, שהם ימתקו עבורו באש, **מאי?**

תא שמע, מוכיחה הגמרא לפשוט את הספק, ממה ששנינו:

לא יהבהב הפועל פירות באור, ויאכל.

ולא יכמור, לא יטמין פועל פירות באדמה להמתיקם על ידי חום האדמה, **ויאכל.**

ולא יפריד, לא ירסק הפירות על גבי הסלע שיהיו מרוסקים ונוחים לאכול **ויאכל.**

ודבר אחר, שלא זיכתה התורה לפועל לאכול אלא ענבים בלבד ולא עם פת, שבזה הוא מרבה באכילה יותר מאם היה אוכלם לבד.

או לא, ורק באוכל הפירות עם דבר אחר ממש אסור. אבל פועל הממתיק לעצמו על ידי הבהוב, הרי הוא נהנה ממתיקותם העצמית של הפירות, ויתכן שזכותו היא להפיק את כל מה שניתן לקבל מהפרי עצמו, אף שעל ידי זה הוא מרבה לאכול.

תא שמע, מוכיחה הגמרא, מברייתא, ששנינו בה:

רשאי בעל הבית להשקות פועלים יין כדי שלא יאכלו ענבים הרבה, ולא נחשב הדבר כאילו מונע מהם לאכול.

רשאין פועלין לטבל פיתם בציר, כדי שיאכלו ענבים הרבה. לאחר שאוכלים פת המטובלת בציר, הם אוכלים הרבה ענבים.

ואם כן, למדנו מכאן, שמותר לו לפועל לגרום לעצמו לאכול יתר על המידה הרגילה, והוא הדין שיהיה מותר הבהוב.

ב-ט9 ודוחה הגמרא: לגרום לאכילה מרובה כדי

לאכשורי גברא, להביא את גופו למצב שבו הוא אוכל הרבה, **לא קמיבעיא לן** שמותר. ולכן אכילת הפת המטובלת בציר מותרת היא, כי היא מכשירה את גופו של הפועל לאכילת ענבים מרובה, כי לאחר שיאכל פת בציר, גדל תאבונו.

אבל **כי קמיבעיא לן** [ספיקנו הוא], האם מותר **לאכשורי פירא**. וההבהוב גורם לאכילת יתר מפני ששינה את הפרי מכמות שהוא, **מאי?** האם דוקא לגרום להרבות

ומוסקין בזיתים, הרי אלו אוכלים, ופטורים מלעשר את מה שאוכלים, ואין דינם כקונה פירות החייב לעשר, מפני שהתורה זיכתה להם. אכילתם היא מכח זכות של פועל, שהיא מדין התורה, ולא קנו הפועלים את הפירות מבעל הבית עד שנחייבם במעשר מדין לוקח.

אבל לאכול ענבים בפיתם, לא יאכלו, משום איסור ענבים ודבר אחר, לפי שעל ידי הפת הוא מרבה באכילה, אלא אם כן נטלו רשות מבעל הבית.

ולא יספוג את הפירות במלח ויאכל. שעל ידי המלח מרבה הוא באכילת הענבים. (12)

וסברה הגמרא, שתיקון הפרי על ידי מלח נחשב כמו הבהוב, שהוא משפר את הפרי עצמו.

ומוכח, שאסור לפועל לתקן את הפרי באופן שמחמת זה הוא מרבה באכילתו.

ודוחה הגמרא: לא כמו שעלה בדעתך, אלא מלח, ודאי בענבים ודבר אחר דמי. שהספיגה במלח איננה שיפור הפרי עצמו, אלא הוספה על הפרי, המאפשרת לאכול ממנו הרבה. וזה ודאי אסור. אבל עדיין יתכן

אבל מפריך [מרסק] ריסוק מועט, על יד על יד, מיד אל יד, ואוכל.

ואם כן, שנינו במפורש שאסור למתק הפירות על ידי האש.

ודוחה הגמרא: התם, משום ביטול מלאכה, שאסור לו להפסיקה בשביל למתק את הפירות.

ומוכיחה הגמרא: הכי נמי מסתברא, שהברייתא אסרה למתק מצד ביטול מלאכה:

דאי סלקא דעתך שהברייתא אסרה זאת משום מתוקי פירא, שעל ידי זה הוא מרבה באכילתו, אם כן, מרסק הפרי על גבי סלע, מאי מתוקי פירא איכא? ומדוע אסור, והרי אין הם מתמתקים בכך. ובהכרח, שהאיסור הוא מחמת ביטול מלאכה.

ודוחה הגמרא: גם מרסק פרי על גבי סלע, אי אפשר דלא ממתיק פורתא, וגם מיתוק זה נאסר, לפי שהוא מרבה באכילה על ידו.

תא שמע, מביאה הגמרא לפשוט הספק מברייתא, ששנינו בה:

פועלין שהיו עודדים לוקטים בתאנים, וגודרים לוקטים בתמרים, ובוצרים בענבים,

רשות היה אסור מטעם איסור ענבים ודבר אחר אבל אם בעל הבית הרשהו יכול לאכול וכי אכילה עם פת גרועה מאכילה במלח וכשם שאכילה על ידי מלח המלח מחשיב את הפירות ומחייבם במעשר הוא הדין בפת היה להם להיות אסורים באיסור טבל שגם אכילה בפת אכילה חשובה היא ועליה לחייב במעשר? ותירץ הראב"ד שכיון שנטלו רשות מבעל

12. ובמסקנת הסוגיא האיסור להספיג במלח מפני שהמלח קובע את הפירות למעשר ואסור לאכול מהם מחמת איסור טבל וגם אם נטלו רשות מבעל הבית לאכול עם מלח אסור למלוח מפני איסור טבל.

והקשה הראב"ד מדוע באכילת הפירות עם פת אמרה הברייתא שאם נטלו רשות מבעל הבית לאכול עם פת מותר להם לאכול [שבלא

שהבהוב, שהוא שיפור הפרי עצמו, יהיה מותר.

שנינו בברייתא: **ולא יספות** [יספיג] הפועל את הפירות במלח, **ויאכל**.

ורמינחו סתירה לדין זה, ממה ששנינו: **השובר את הפועל לעדר ולקשקש** [לכסות שרשים מגולים] **תחת הזיתים**, הרי זה לא **יאכל**, היות ועדיין הפרי במצב הצריך גדילה, ופועל אוכל רק בפירות שכבר גמרו גידולם.

שכרו לבצור, שכרו למסוק, שכרו ללקט,

הרי זה **אוכל**, ופטר מלעשר. ואין דינו כקונה פירות, החייב לעשר את פירותיו שקנה, מפני שהתורה זיכתה להן, והם אוכלים מזכות שזיכתה להם התורה, ואינם קונים מבעל הבית את הפירות.

קציץ [התנה] הפועל עם בעל השדה שבשכרו יהיה גם רשאי לאכול מן הפירות אף שלא זיכתה לו תורה לאכול, וכגון פועל העווד בפירות —

הרי רק אם ליקט מן הפירות **אחת אחת**, **יאכל**.

ולמדנו מדברי הרשב"א שפועל האוכל מדין תורה אם עוסק בטבל האסור לאכילה מזכותו לעשר ולאכול. ועיין בהערות בהמשך הסוגיא שהבאנו מדברי הרמב"ן שהאוכל מדין תורה אין לו בכלל זכות בדברים האסורים, כגון בטבל האסור לאכילה וממילא אינו יכול להפריש עליהם מעשר ולאכול.

ומדברי הראב"ד למדנו חידוש, כשם שמלח קובע למעשר, הוא הדין אכילה עם פת והאחרונים הקשו שלא מצאנו במשנה אלא ששה דברים הקובעים למעשר ופת לא מצאנו ביניהם?

ותירץ האבן האזל שאין כונת הראב"ד מדין חשיבות הפירות שהפת מחשיבה אותם וקובעת אותם לפירות גמורים ומחוייבים במעשר אלא הוא מדין אכילת קבע שאסורה בטבל אפילו קודם שנקבע למעשר שהאוכל טבל קודם שנגמרה מלאכתו אין לו לאכול אלא אכילת ארעי אבל אם יקבע לעצמו סעודה עליהם אסור, ומשום כך לא נמנה אכילה עם פת יחד עם כל הדברים שקובעים למעשר שהם שני דינים נפרדים שפירות שמלחו אותם וכדומה נקבעו למעשר והיינו שהפירות הפכו לפירות חשובים

הבית הרי נתן להם בזה את הפירות לאכול ויש להם רשות לעשרם ולאוכלם מה שאין כן במלח שמדובר שהם אוכלים מדין תורה בלא רשות בעל הבית, אינם יכולים לעשר אלא אם כן יטלו רשות מבעל הבית לאכול במלח ולעשר ואז יהיו הפירות שלהם ויוכלו לעשרם.

והקשה הרשב"א אם כן מדוע הוצרכה התורה למעט שאין פועל אוכל ענבים ודבר אחר (היינו עם פת) והרי אסור לו לאכול עם פת מחמת חיוב מעשר שחל באכילה עם פת?

ותירץ א' שחיוב מעשר שחל על ידי אכילה חשובה שעם פת איננה מן התורה ומדין תורה מותר לאכול טבל עם פת ואין הפת קובעת למעשר והחיוב לעשר הוא רק מדרבנן.

ב' שהחיוב לעשר באכילה על ידי מלח או פת היא באמת מן התורה שהמלח והפת נותנים לפירות חשיבות של אוכל גמור ומוכן למאכל וחייבים לעשרם (זוהי שיטת הרשב"א שמלח קובע למעשר מן התורה והרמב"ם בהלכות מעשרות חולק וסובר שאין מן התורה קביעות אלא ראיית פני הבית בלבד) אלא שבלי מיעוט שאין הפועל אוכל עם פת היה הפועל מעשר בעצמו ואוכל.

הא למדת שמותר לפועל למתק הפירות במלח ולאכול.

וזה סותר לברייתא לעיל, שאסרה על הפועל לספות במלח ולאכול.

ומתרצת הגמרא: **אמר אביי**: באמת ההיתר לספות במלח נאמר רק בפועל האוכל בזכות שהתנה עם בעל הבית לאכול, והסתירה בין הברייתות, **לא קשיא**,

כאן, הברייתא שאסרה לפועל לספות במלח, מדברת **בארץ**,

כאן, הברייתא שהתירה לפועל לספות במלח, מדברת **בחוצה לארץ**, במקומות הסמוכים לארץ ישראל, שחייבים לעשר את פירותיהם.

וההבדל בין הארץ לחוץ לארץ, הוא:

בארץ, שפירותיה חייבים להתעשר מדין תורה, **קבעא ספיתא**. מליחת הפירות קובעת

אבל ליקט **שתיים שתיים** בבת אחת, **לא יאכל**.⁽¹³⁾

וסופת במלח, רשאי הפועל להספיג את הפירות במלח, **ויאכל**.

ומקשה הגמרא: **אהייא?** על איזה סוג פועל הוצרכה הברייתא ללמדנו שרשאי הוא לספות במלח?

אילימא אם תאמר **אסיפא**, על פועל האוכל בזכות התנאות, האמור בסיפא.

אין זה נכון. כי, **כיון דקציץ**, שהתנה לאכול מהפירות, והפירות הם שלו בשכרו, **כל היכי דבעי, ליכול!** בודאי שמותר לו למתק את הפירות, ולאכול ככל שיחפוץ.

אלא לאו, על כרחך, ההיתר לאכול על ידי המתקה במלח האמור בברייתא, הוא **ארישא**, על הפועל האמור ברישא, והוא פועל האוכל מזכות שזיכתה לו תורה.

הפירות שהוא אוכל הם שלו בזכות התנאות ויעשר הפועל ויאכל ואם תאמר אין לו רשות לעשר מפירות של בעל הבית עדיין אם יש לפועל פירות טבל יכול הוא לעשר מפירותיו על פירות שהוא לוקט מבעל הבית ולאכול?

ותירץ הרמב"ן שהדין לא יאכל הכונה עד שיעשר ואם יעשר יהיה מותר לו, והרשב"א חולק שלשון לא יאכל משמע לא יאכל כלל שאין בכלל התנאי שהתנה עם בעל הבית זכות לעשר ולאכול שלא נתן לו אלא לאכול כמות שהם אבל להתירם לאכילה ולאוכלם אין לו זכות.

ומבואר בדברי הרמב"ן שכל דבריו אמורים דוקא בפועל האוכל מכח התנאה שהתנה עם בעל הבית לאכול אבל האוכל מכח דין תורה גם

ומוכנים לאכילה שחייבים במעשר מה שאין כן פת כמה שיעיד את הפירות לאוכלם בפת אין זה תוספת חשיבות בפירות המחייבם במעשר אלא הוא דין בצורת האכילה שצורת אכילה כזו בפת שהיא קביעות סעודה על הפירות אסורה בטבל אף קודם שנגמרה מלאכתו.

אבל דין זה של אכילת קבע שאסור בטבל הוא דרבנן והרשב"א שהבאנו שכתב שפת ומלח קובעים מן התורה על כרחך פירש את דברי הרשב"ד שזו מסוג הקביעות השנויים במשנה במעשרות ושלא כדברי האבן האזל.

13. ומבואר בגמרא ששתיים שתיים לא יאכל מחמת איסור טבל והקשה הרמב"ן כיון שהוא אוכל מכח התנאה שהתנה עם הבעל הבית הרי

גמר מלאכה לחיוב מעשר, ופועל שמלח את הפירות אסור לו לאכול אותם משום איסור טבל.

מקח

פועל האוכל מדין תורה, אין חייב לעשר.

פועל האוכל מחמת תנאי שהתנה עם בעל הבית, דינו כלוקח, וחל על הפירות שהוא אוכל קביעות מקח, וחייב לעשרם.

ומשום כך, פועל האוכל מדין תורה, יכול ללקוט בבת אחת שני פירות, ולאכול.

אבל פועל האוכל בתנאי שהתנה עם בעל הבית, אם ילקוט שני פירות כאחת, יחול בהם קביעות המקח, ויהיה חייב לעשר. ולכן, אין לו ללקוט ולאכול אלא אחת אחת.

מלח

פועל האוכל מחמת תנאי, שאינו אוכל אלא אחת אחת, יכול גם למלוח.

אבל פועל האוכל מדין תורה, שמותר לו ללקט ולאכול גם שתיים יחד, הרי אם ימלחם, המליחה תקבעם למעשר, כי בשתיים המליחה קובעת.

ולכן, אם ברצונו למלוח, ילקוט ויאכל רק אחת אחת.

אלא, אמר רבא: בין בארץ בין בחוצה לארץ:

לגבי מלח:

חדא, הנוטל פרי אחד בלבד ומולחו, לא קבעא ספיתא [המליחה] לחייב במעשר.

אבל **בחוצה לארץ**, שפירותיה מחוייבים להתעשר רק מדרבנן, **לא קבעא ספיתא**, לא החמירו בה חכמים לחייב במעשר מחמת מליחת הפירות, ולכן, מותר שם לפועל למלוח ולאכול ללא הפרשת מעשרות.

ועל דינו של אביי, האומר שמליחת הפירות בארץ מחייבת לעשרם, ובחוץ לארץ לא,

אמר הקשה רבא: מי איכא מירי [היכן מצינו], **דבארץ**, שפירותיה חייבים להתעשר מדין תורה, **קבעא ספיתא**, מליחת הפירות קובעת חיוב לעשר **מדאורייתא**. **ובחוצה לארץ**, במקומות שפירותיה חייבים להתעשר רק מדרבנן [במקומות הסמוכים לארץ ישראל] **לא קבעא ספיתא** לחייב לעשר, **ומותר לכתחילה לאכול מן הפירות אף לאחר שמלחם ללא מעשר!**

והרי את הדינים שהם מדרבנן, תקנום חכמים כעין דאורייתא. ואם בדאורייתא המליחה קובעת, גם בדרבנן היא תקבע.

בין הדברים הקובעים למעשר, יש שני אופנים של קביעות למעשר, מקח ומלח, אשר יש דמיון ביניהם.

אם נעשה בפירות אחד משניהם, חייבים הם במעשר.

ושניהם אינם קובעים למעשר אלא אם כן נעשה הדבר בקיבוץ של פירות [שהוא לכל הפחות שני פירות], ולא בפרי יחיד.

שיטתו היא שאין לו זכות לתקן את הפירות ולעשרם ולאכול שאיסור לא זיכתה אותו תורה.

אחת, לפי שאינו כקונה פירות שאסור לו לאכול בלי לעשר.

אבל, אם פועל האוכל מדין שזיכתה לו תורה, **ספת** סיפג במלח, אם סיפג רק **אחת** **אחת** בנפרד, **אוכל**. שאין מליחת פרי יחיד קובעת בו חיוב מעשר.

אבל אם מלח **שתים** **שתים** בבת אחת, **לא יאכל**, כיון שמליחת הפירות כשהם שנים יחד, קובעת בהם חיוב להתעשר קודם לאכילה.

ולפועל האוכל בזכות שזיכתה לו תורה, שבאפשרותו לאכול גם שנים יחד אסרה הברייתא למלוח, שהמליחה קובעת לאסור את הפירות באיסור טבל.

ואף על גב שנטל רשות מבעל הבית לאכול עם מלח, אף שבזה הוא אוכל הרבה מהרגיל, ⁽¹⁴⁾ אף על פי כן אסור לו למלוח שנים יחד, מפני **דאיטביל** **לחו למעשר**,

תרתיו, הנוטל שני פירות, ומולחם, **קבעא ספיתא**. מליחתו קובעת בפירות גמר מלאכה, לחייבם במעשר.

ואילו לגבי פועל שאינו אוכל מדין תורה,

אם **קציץ** [התנה] עם בעל הבית לאכול בשכר מלאכתו, הרי **בין ספת**, שהספיג במלח, **ובין לא ספת** שלא הספיג במלח, רק אם ליקט מן האילן **אחת אחת, אוכל**.

אבל אם ליקט **שתים** **שתים** בבת אחת, **לא יאכל**. שהאוכל מחמת התנאה מיוחדת ולא מדין התורה, הרי הוא קונה את הפירות בשכר מלאכתו, והקונה פירות טבל חייב לעשר, כי בשעת חלות המקח נקבעו הפירות למעשר.

ואם **לא קציץ** [לא התנה] הפועל לאכול, ואכילתו היא מדין תורה, שזיכתה לפועל לאכול, **ולא ספת** [ולא סיפג במלח], **אוכל** אפילו במלקט מהאילן, **שתים** **שתים**, בבת

טבל.

אלא מכאן שנשארה הגמרא בפשיטותה שמלח הרי הוא בודאי כענבים ודבר אחד ואין לפועל זכות לאכול במלח ובכדי לפרש שאיסורו של הפועל למלוח את הפירות הוא מצד איסור טבל אבל בלא איסור זה מותר לו לאכול במלח על כרחך שנטל רשות מבעל הבית.

ובעיקר האיסור של ענבים ודבר אחר נשנו שתי שיטות:

שיטת רש"י: שהאיסור ע"י דבר אחר הוא מחמת שע"י זה הוא מרבה באכילה.

שיטתו של רבנו תם: שאין איסור ענבים ודבר אחר וכן האיסור למלוח אלא בפירות שבלי המליחה אי אפשר לאוכלם אלא ע"י הדחק ובהם צריך רשות מבעל הבית אבל בפירות

14. כלומר שבלא רשות היה אסור לפועל לאכול במלח אף בלי איסור טבל אלא מחמת שאין לו זכות לאכול מדין תורה אלא ענבים בפני עצמם ולא ביחד עם מלח. ורק כשנטל רשות מבעל הבית לאכול במלח ואין בו משום איסור ענבים ודבר אחר אמרה הברייתא שעדיין אסור למלוח מחמת איסור טבל.

ובאמת שכל המקור לומר שמלח נחשב כענבים ודבר אחר שאין לו לפועל זכות לאכול בצורה כזאת היא מהברייתא הזו שאסרה ספיתא במלח אבל לאחר שפירשנו שהאיסור בברייתא זו לספות במלח הוא מחמת איסור טבל הרי שאין לגמרא צורך להוסיף שמדובר בפועל שנטל רשות שיתכן ומלח אין בו איסור ענבים ודבר אחר וכל איסור המליחה הוא מחמת איסור

תנו רבנן: פרות המרכסות, הדשות כתבואה בפעם השניה [כי לאחר שהיו דשים את התבואה פעם אחת, והיו מפרידים את גרעיני התבואה מן הקשים, היו שורים את גרעיני התבואה במים, ומיבשים אותם בתנור, ודשים את הגרעינים פעם נוספת, כדי להסיר את קליפתם].

וכן פרות הדשות כתבואה שהיא תרומה א-ז ומעשר,

אינו עובר על חסימתן משום "בל תחפור".

בפרות המרכסות — משום שהתבואה היא כבר לאחר גמר מלאכתה למעשר, ואין איסור חסימה אלא בתבואה שעדיין לא הגיעה לשלב של גמר מלאכה⁽¹⁵⁾.

ואסורים באיסור טבל, וקבעא ספיתא, שהמליחה קובעת את הפירות בחיוב מעשר.

ומקשה הגמרא: ותרתי, מה ששנינו דוקא בשני פירות יחד דקבעא ספיתא, שקובעת המליחה בהם גמר מלאכה לחייב במעשר, מנא לן שכל קביעות גמר מלאכה איננה בפחות משני פירות?

אמר רב מתנא: דאמר קרא [מיכה ד] "כי קבצם בעמיר גורנה". גורן, שהוא גמר מלאכה, נעשה על ידי קיבוץ. והוא הדין למליחה, העושה גמר מלאכה בפירות, שאיננה חשובה כגמר מלאכה אלא אם כן נעשית בקיבוץ של פירות, שהוא לכל הפחות שני פירות.

הראויה לעיסה ובה פועל אוכל עד שיגמרוה לעיסה.

והרמב"ן פירש שכונת רש"י שנגמר מלאכתם למעשר והם טבל ועדיין לא הופרש מהם מעשרות וטבל אסור להאכיל לבהמה ומותר לחסום שנאמר לא תחסום שור בדישו הראוי לו והאסור לבהמה אינו ראוי לה.

עוד פירש הרמב"ן ששני שלבים הם כל עוד והם גרעיני חיטים משתגמר מלאכתם למעשר כבר אין בהם אכילת פועל ואיסור חסימה, אבל משיעשו קמח פנים חדשות באו לכאן והיות ויש להם שלב תיקון נוסף חל בהם דין זכות אכילה חדשה ופועל אוכל בהם עד שתתקון ותיעשה עיסה אבל כשהתבואה עדיין לא הגיעה לשלב של קמח והיא עדיין בגרעיניה ונגמרה מלאכתה למעשר אף שעדיין לא נגמר מלאכתה לחלה היות והם עדיין לא במצב של קמח אין פועל אוכל בהם עד שיעשו קמח וכאן שעדיין התבואה בגרעיניה כיון ונגמרה מלאכתה למעשר אין איסור לחסום.

הראוים ומוכנים לאכילה מותר לאוכלם אף על ידי דבר אחר וכן על ידי מלח ובהם רק אם יתחייבו במעשר יהיה אסור לו לאכול במלח ואין צורך בנטילת רשות מבעל הבית, והספק בהבהוב הוא בפירות שאינם ראויים לאכילה בלי ההבהוב אם מותר להבהובם כיון ואין זה אכילה עם דבר אחר ממש אלא שיפור הפרי עצמו.

15. והקשו הראשונים הרי כאן בתבואה עסקינן ולמדנו לעיל שבתבואה גמר מלאכתה בכדי למנוע מפועל לאכול הוא גמר מלאכתה לחלה וכאן אף שכבר נגמרה מלאכתה למעשר אבל עדיין לא עשו ממנה עיסה והיה עלינו לאסור חסימה?

ותירצו התוספות שכאן מדובר בסוג תבואה שאין עושים ממנה עיסה אלא קולים אותה לאכילה או לעשות ממנה דיסה ותבשיל ובתבואה שלא שייך בה גמר מלאכה של חלה (לעשותה עיסה) כבר אין פועל אוכל משעה שנגמרה מלאכתה למעשר ולעיל מדובר בתבואה